

sen, Udenrigsministeriets Raadgiver i Folket *Georg Cohn*, der ved den paagældende Lejlighed anmeldtes som Gesandt, og Navigationsdirektør Kommandør *V. L. Lorck*.

I Overensstemmelse med sin Arbejdsplan delte Konferencen sig i 3 Kommissioner, henholdsvis under Ledelse af *Politis* (Grækenland), *Göppert* (Tyskland) og *Basdevant* (Frankrig), til Behandling af de tre foreliggende Emner, nemlig:

1. Statsborgerret,
2. Søterritorium og
3. Statens Ansvar for Skade, som paa dens Omraade tilføjes Udlændinge paa Person eller Gods.

I alle tre Kommissioner fandt der meget indgaaende og langvarige Forhandlinger Sted, hvorom der førtes Protokoller, som vil blive offentliggjorte, medens Offentligheden ikke havde Adgang til selve Forhandlingerne. Disse kaster et meget klart Lys over de drøftede Spørgsmaal og de forskellige Staters delvis modsatte Interesser.

I 1. Kommission bestod Modsætningen navnlig mellem de europæiske og asiatiske Udvandringslande, som paa forskellige Maader er interesseret i at holde fast paa deres udvandrede Befolkningselementer, og de amerikanske Indvandringslande, som staar paa det Standpunkt, at Tildelingen af den nye Statsborgerret bør bringe al Forbindelse med det tidligere Hjemland til Ophør.

Arbejdet i 2. Kommission var især præget af den ret skarpe Modsætning mellem de Lande, der hævder en Udstrækning af Søterritoriet paa 3 Sømil (England, Japan, Amerika m. fl.), og Lande, som opstiller videregaaende Krav paa 4 Sømil (Norge, Sverige), 6 Sømil (Italien) eller endnu større Udstrækninger (Portugal, Rumænien m. fl.). Der bestaar ogsaa Uenighed om Beregningen af Søterritoriet i Bugter, ved Øgrupper o. s. v.

I 3. Kommission stod Striden fortrinsvis om Statens Ansvar for Skade, som af Privatpersoner forvoldes Udlændinge paa Person eller Gods. Flertallet var i Principet for at anerkende et vist Ansvar i saadanne Tilfælde, navnlig naar Skaden kan føres tilbage til alvorlige Mangler i den paagældende Stats Lovgivning, Forvaltning eller Rettergang. Men et betydeligt Mindretal, der navnlig bestod af en Række syd- og mellemamerikanske Stater, Czekoslovakiet, Polen og de østasiatiske Lande, var i Principet imod at anerkende noget Ansvar for Staten i saadanne Tilfælde. Disse Stater ønskede endvidere ogsaa i andre Tilfælde en stærk Begrænsning af Staternes Ansvar, f. Eks. saaledes at det kun skulde indtræde, hvor der kunde paavises en udtrykkelig Bestemmelse derom i en Traktat. Flertallet ansaa dette for at være et Tilbageskridt sammenlignet med den nugældende Ret, og kunde derfor ikke gaa med dertil.

Som Resultat af 1. Kommissions Arbejder foreligger en Konvention og 3 Protokoller. Konventionen fastslaar, at hver Stat selv afgør, hvilke Personer der har dens Statsborgerret (Art. 1 og 2), idet dog som Maal anerkendes Undgaaelse af Hjemløshed og dobbelt Statsborgerret. Har en Person Statsborgerret i to Stater, kan den ene af disse Stater ikke udøve sin diplomatiske Beskyttelse til Fordel for en saadan Person overfor den anden Stat (Art. 4). I en Trediestat skal en saadan Person behandles, som om han kun havde een Stats Statsborgerret (Art. 5). Konventionen indeholder desuden en Række Bestemmelser om Løsning af Statsborgerforholdet, om den gifte Kvindes og om Børns Statsborgerret samt om Adoption. Stridigheder om Konventionens Forstaaelse eller Anvendelse skal afgøres ved Voldgift (Art. 21). Revision kan forlanges fra Aaret 1936 (Art. 27).

Den ene af Protokollerne angaar Spørgsmaalet om Militærtjeneste i Tilfæl-